

Arrest

nr. 122 270 van 9 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering ("bijlage 13septies"), diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 april 2014 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FLOREQUIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, geboren op 17 december 1984, is van Tunesische nationaliteit.

Hij diende op 22 april 2003 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum D met het oog op gezinshereniging.

Hij kwam op 15 juni 2003 naar België bij zijn ouders die hier reeds verbleven.

Zijn moeder H.B. hertrouwde na het overlijden van zijn vader, met een man van Duitse nationaliteit.

Aan verzoeker werd op 8 januari 2008 een identiteitskaart voor vreemdelingen uitgereikt op grond van artikel 126 van de Nieuwe gemeentewet.

Verzoeker had in 2005, woonachtig op het adres van zijn moeder, een eenmalig seksueel contact met een vrouw uit Knokke-Heist waaruit een kind werd geboren. De man waarmee zij toen een relatie had, dacht dat hij de biologische vader was en ging op 30 augustus 2005 over tot de erkenning van het kind. Verzoeker vernam pas medio 2006 dat hij de biologische vader was en bezocht het kind regelmatig in het centrum voor jeugdvoorziening waarin het was geplaatst.

Verzoeker werd op 20 mei 2008 gearresteerd in België en op 26 juni 2006 uitgeleverd aan Italië. Aldaar werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar.

Hij werd in oktober 2012 vrijgelaten en keerde in november 2012 naar België terug.

Hij voert aan dat zijn detentie in Italië hem weerhield om zijn identiteitskaart voor vreemdelingen uitgereikt op 8 januari 2008 en geldig tot 15 september 2008, te hernieuwen.

Hij diende op 29 maart 2013 een aanvraag in tot het bekomen van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Hij ontving op 2 juli 2013 een bevel van 15 mei 2013 om het grondgebied te verlaten waartegen hij beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zijn beroep werd op 24 december 2013 door de Raad verworpen.

Hij verklaart dat hij op zijn vraag gehoord werd op de zitting van 26 februari 2014, en tot op heden nog geen beslissing ontving.

Verzoeker voert aan dat hij sedert zijn terugkeer in België al het nodige gedaan heeft om de band met zijn voormeld kind te herstellen en het in zijn gezin een plaats te geven gezien de juridische vader van het kind en diens moeder elk contact verbroken hebben.

Hij stelt dat hij een procedure heeft opgestart in augustus 2013 om het juridisch vaderschap te betwisten voor de Rechtbank van eerste aanleg te Gent. Er werd een medisch deskundige aangeduid om een DNA-onderzoek uit te voeren.

Verzoeker werd echter op 29 maart 2014 aangehouden door de politiezone Blankenberge wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Hij werd evenwel op 29 maart 2014 vrijgelaten.

Hij laat gelden dat de broer van zijn huidige verloofde D.J. tegen hun relatie is en alles doet om deze stuk te maken onder meer door het neerleggen van valse klachten.

Hij stelt dat hij op 4 april 2014 betekening ontving van de beslissing van 4 april 2014 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. In zijn verzoekschrift van 8 april 2014 (zie p. 1) duidt hij deze beslissing aan waartegen hij in uiterst dringende noodzakelijkheid een beroep tot nietigverklaring en schorsing indient. In zijn faxbericht van 8 april 2014 vermeldt hij enkel deze beslissing.

1.3. Deze beslissing luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☒ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☒ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- ☒ *12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.*

Artikel 27 :

- ☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- ☒ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- ☒ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*
- ☒ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 02/07/2013, 30/03/2014) en een inreisverbod van drie jaar (betekend op 30/03/2014).

Betrokkene werd op 30/03/2014 geïntercepteerd door de politie van Blankenberge omwille van slagen en verwondingen (PV. BG.43.L2.001727/2014). Diezelfde dag werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en een inreisverbod van drie jaar betekend. Er bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

Ten hoofde van betrokkene werd op het moment van zijn arrestatie ook een PV voor diefstal opgesteld (BG.18.L2.001856/2014) door de politie van Blankenberge.

Betrokkene werd in het kader van een internationale uitlevering aan Italië (wegens drugsfeiten) tijdelijk opgesloten in de gevangenis van Brugge van 20/05/2008 tot 26/06/2008.

Ten hoofde van betrokkene werden in 2008 meerdere PV's opgesteld: PV BG.60.FZ.00087108 wegens drugsbezit door de politie van Zeebrugge, PV BG021.FZ.00087008 wegens schriftvervalsing door de politie van Zeebrugge, PV BG.26.L1.02608207 wegens afzetterij door de politie van Brugge, PV BG.12.L3.00071907 wegens diefstal door de politie van Damme/Knokke-Heist. Daarnaast in 2006 een PV voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BG.11.L6.10667906) door de politie van Oostende, in 2005 een PV voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BG43.L3.10912904) door de politie van Damme/Knokke-Heist en in 2004 een PV voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BG.43.L3.10559804) door de politie van Damme/Knokke-Heist.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

- ☒ *1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;*
- ☒ *3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;*
- ☒ *12° s'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée.*

Article 27:

- ☒ *En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.*
- ☒ *En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.*

Article 74/14:

- ☒ *article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale*
- ☒ *article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement*

Au moment de son arrestation l'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable.

L'intéressé n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié (notifié le 02/07/2013, 30/03/2014) et une interdiction d'entrée de trois ans (notifié le 30/03/2014.)

Le 30.03.2014, l'intéressé été intercepté par la police de Blankenberge en flagrant délit des coupes et blessures (PV n° BG.43.L2.001727/2014), pendant à l'intéressé un ordre de quitter le territoire était notifié (annexe 13 : 0 jours) le 30/03/2014) et une interdiction d'entrée de trois ans (annexe 13sexies). Il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

Au moment de son arrestation, un PV pour vol (BG.18.L2.001856/2014) a été rempli par la police de Blankenberge.

L'intéressé fait l'objet de plusieurs PV's en 2008 : PV BG.60.FZ.00087108 pour détention des drogues par la police de Zeebrugge, PV BG021.FZ.00087008 pour faux en écritures par la police de Zeebrugge, PV BG.26.L1.02608207 pour vol manifeste par la police de Bruges, PV BG.12.L3.00071907 pour vol simple par la police de Damme/Knokke-Heist. De plus en 2006 un PV pour coupes et blessures volontaire par la police d'Ostende (PV BG.11.L6.10667906), en 2005 un PV pour coupes et blessures volontaire par la police de Damme/Knokke-Heist (PV BG43.L3.10912904) et en 2004 un PV pour coupes et blessures volontaire par la police de Damme/Knokke-Heist ((PV BG.43.L3.10559804).

L'intéressé a été écroué temporairement au centre fermé de Bruges le 20/05/2008 jusqu'au 26/06/2008 à cause d'une extradition internationale (infractions stupéfiants) .

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kreeg naar aanleiding van zijn aanvraag tot herinschrijving op 29/03/2013, welke op 15/05/2013 negatief werd bevonden, een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 02/07/2013.

Betrokkene werd in het kader van een internationale uitlevering aan Italië (wegens drugsfeiten) tijdelijk opgesloten in de gevangenis van Brugge van 20/05/2008 tot 26/06/2008.

Betrokkene werd op 30/03/2014 geïntercepteerd door de politie van Blankenberge omwille van slagen en verwondingen (PV. BG.43.L2.001727/2014). Diezelfde dag werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en een inreisverbod van drie jaar betekend.

Ten hoofde van betrokkene werd op het moment van zijn arrestatie op 04/04/2014 ook een PV voor diefstal opgemaakt (BG.18.L2.001856/2014) door de politie van Blankenberge. Er bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

Aan betrokkene werden in 2008 meerdere PV's opgesteld: PV BG.60.FZ.00087108 wegens drugsbezit door de politie van Zeebrugge, PV BG021.FZ.00087008 wegens schriefvervalsing door de politie van Zeebrugge, PV BG.26.L1.02608207 wegens afzetterij door de politie van Brugge, PV BG.12.L3.00071907 wegens diefstal door de politie van Damme/Knokke-Heist. Daarnaast in 2006 een PV voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BG.11.L6.10667906) door de politie van Oostende, in 2005 een PV voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BG43.L3.10912904) door de politie van Damme/Knokke-Heist en in 2004 een PV voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BG.43.L3.10559804) door de politie van Damme/Knokke-Heist.

Betrokkene werd door de gemeente Blankenberge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾ pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

Le 29/03/2013, l'intéressé a par suite d'une demande de réinscription, qui a été refusé le 15/05/2013, un ordre de quitter le territoire dans les 30 jours. le 02/07/2013, cette décision et l'ordre de quitter le territoire a été notifié à l'intéressé.

L'intéressé a été écroué temporairement au centre fermé de Bruges le 20/05/2008 jusqu'au 26/06/2008 à cause d'une extradition internationale (infractions stupéfiants).

Le 30/03/2014, l'intéressé été intercepté par la police de Blankenberge en flagrant délit des coupes et blessures (PV n° BG.43.L2.001727/2014), pendant à l'intéressé un ordre de quitter le territoire était notifié (annexe 13 : 0 jours) le 30/03/2014) et une interdiction d'entrée de trois ans (annexe 13sexies).

Au moment de son arrestation (04/04/2014), un PV pour vol (BG.18.L2.001856/2014) a été rempli par la police de Blankenberge. Il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

L'intéressé fait l'objet de plusieurs PV's en 2008 : PV BG.60.FZ.00087108 pour détention de drogues par la police de Zeebrugge, PV BG021.FZ.00087008 pour faux en écritures par la police de Zeebrugge, PV BG.26.L1.02608207 pour vol manifeste par la police de Bruges, PV BG.12.L3.00071907 pour vol simple par la police de Damme/Knokke-Heist. De plus en 2006 un PV pour coupes et blessures volontaire par la police d'Ostende (PV BG.11.L6.10667906), en 2005 un PV pour coupes et blessures volontaire par la police de Damme/Knokke-Heist (PV BG43.L3.10912904) et en 2004 un PV pour coupes et blessures volontaire par la police de Damme/Knokke-Heist ((PV BG.43.L3.10559804).

L'intéressé a été informé par la commune de Blankenberge sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure. »

2. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat de vordering kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

2.2.2. Verzoeker is overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem met het oog op zijn verwijdering. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan.

Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*.

Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291).

Het respect voor de rechten van de verdediging in de procedure van het administratief kort geding, waar die rechten door de procedure al beperkt zijn, en de summaria cognitio waarmee de Raad van vorderingen tot schorsing kennis neemt, gebieden dat de verzoekende partij op straffe van haar middelen als niet ernstig verworpen te zien, zeer nauwkeurig moet aanvoeren welke precieze rechtsregel of welk rechtsprincipe zij geschonden acht en al even nauwkeurig moet vermelden waarin de schending precies bestaat (RvS 2 oktober 2013, nr. 224 947).

3.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 8) een schending inroept van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150; J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.6. In casu laat verzoeker gelden (zie p. 8) dat hij een nauwe band heeft met zijn moeder en zijn neef R.T. die in België beiden een verblijfsrecht hebben. Hij voert ook aan dat hij sinds eind november 2013 een hecht gezin vormt met zijn partner D.J. en haar drie kinderen die in Blankenberg wonen. Hij verklaart dat hij de vaderrol opneemt ten aanzien van deze kinderen en deze hem ook beschouwen als hun vader. Hij wijst er op dat toen hij werd aangetroffen met het oog op zijn aanhouding, hij zich in de woonplaats van D.J. bevond. Hij voegt er nog aan toe dat ze trouwplannen hebben.

3.3.7. Voor wat het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, kan er overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), bescherming enkel worden geboden indien, naast de afstammingsband ook een vorm van

afhankelijkheid blijkt. Uit de enkele bewering van verzoeker dat hij een nauwe heeft met zijn moeder H.B. die in België een verblijfsrecht heeft, blijkt geen vorm van afhankelijkheid. Evenmin kan verzoeker zich beroepen op de band met zijn neef R.T. die ook in België een verblijfsrecht heeft, gezien dergelijke band niet het voorwerp kan uitmaken van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het identiteitsbewijs van deze neef, kan bezwaarlijk als een bewijs daartoe worden aanzien.

Uit de beweringen van verzoeker dat hij sinds eind november 2013 een hecht gezin vormt met zijn "partner D.J." en haar drie kinderen die in Blankenberg wonen, dat hij de vaderrol opneemt ten aanzien van deze kinderen en deze hem ook beschouwen als hun vader, dat toen hij werd aangetroffen met het oog op zijn aanhouding, hij zich in de woonplaats van D.J. bevond, en dat er trouwplannen zijn, kan geen gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM worden afgeleid. Verzoeker toont niet aan op basis van objectieve gegevens dat hij een gezin vormt met D.J. en haar kinderen.

De Raad merkt ook op het kind waarvan verzoeker stelt de biologische vader te zijn, een juridische vader heeft die niet verzoeker is.

De verwijzing naar de ingestelde procedure voor de Rechtbank van eerste aanleg te Gent tot betwisting van de erkenning en de vaststelling van vaderschap en het tussenvonnis tot aanstelling van een gerechtsdeskundige, naar de betaling door J.D. van het voorschot aan de gerechtsdeskundige, naar de bezoekregelingen uitgewerkt door de Jeugdrechtbank, doen geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Bij gebrek aan dergelijk bewijs, kan er onmogelijk sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM en dient de proportionaliteit van de maatregel, met name de vraag of de inmenging in het gezinsleven verantwoord is, gelet op de elementen uit artikel 8, tweede lid van het EVRM, niet te worden onderzocht (cf. RvS 12 juni 2012, nr. 219 713).

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.2. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

5.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift (zie p. 6) als moeilijk te herstellen ernstig nadeel in dat:

"Moeilijk te herstellen ernstig nadeel"

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen aangezien de verwijdering naar Tunesië ertoe zou leiden dat de gerechtelijke expertise, zoals bevolen bij tussenvonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, 3de kamer, dd. 13.03.2014, niet zou kunnen uitgevoerd worden (stukken 14 en 15).

Dit zou in concreto aan verzoeker de mogelijkheid ontnemen om zijn biologische zoon te laten erkennen en het vaderschap van de heer M.A.A. te betwisten.

Daarenboven zou de verwijdering van het grondgebied gekoppeld aan een inreisverbod gedurende 3 jaar, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel hebben op de relatie tussen verzoeker en diens zoon.

Het kind werd door zijn juridische vader, de heer M.A.A. en zijn moeder in de steek gelaten en kampt hierdoor met gedragsstoornissen en een hechtingsproblematiek.

Desalniettemin heeft het kind intussen een zeer hechte band opgebouwd met verzoeker en voelt hij zich opgenomen in het gezin van verzoeker.

Indien verzoeker effectief zou verwijderd worden naar Tunesië en het Belgisch grondgebied niet zou kunnen betreden voor een periode van 3 jaar, zou dit een zeer moeilijk te verwerken teleurstelling betekenen voor het kind en verzoeker.

De tussen het kind en verzoeker opgebouwde band zou wederom abrupt beëindigd worden en het kind de kans ontnemen om op te groeien binnen een liefdevol gezin.

Het vertrouwen van het kind in verzoeker zou ernstig geschonden worden en ook de Jeugdrechter en de sociale dienst zullen hieraan drastische gevolgen koppelen.

Indien verzoeker opnieuw noodgedwongen moet verdwijnen uit het leven van zijn zoon, is het de vraag of verzoeker ooit nog van de Jeugdrechter en de sociale dienst de kans zal krijgen om zijn vaderrol op zich te nemen? In elk geval, kan niet betwist worden dat er dan kostbare jaren verloren zullen gaan."

5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat ofschoon verzoeker naar hij stelt, pas medio 2006 vernam dat hij de biologische vader was van J.M.A., geboren op 17 augustus 2005, en naar hij verklaart zijn verantwoordelijkheid als (biologische) vader opnam en het kind veelvuldig bezocht in de instellingen van jeugdvoorziening waarin het geplaatst was, hij pas in augustus 2013 in België een procedure opstartte om zijn vaderschap te laten erkennen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker zich voor bedoelde burgerlijke procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, verder kan laten vertegenwoordigen door een advocaat.

De Raad deelt de mening van verzoeker niet wanneer deze stelt dat de gerechtelijke expertise, zoals bevolen bij tussenvonnis van 13 maart 2014, niet zou kunnen uitgevoerd worden bij uitvoering van het bevel om het land te verlaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een DNA-onderzoek in het kader van een gerechtelijke expertise, niet in Tunesië op zijn persoon kan uitgevoerd worden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een gezin vormt zodat de bewering dat het kind J.M.A. "zich opgenomen voelt in het gezin van verzoeker" genuanceerd dient te worden.

Verzoeker beschikt indien in rechte komt vast te staan dat hij de vader is van J.M.A., over andere procedures om zijn kind terzijde te staan.

De Raad neemt derhalve in hoofde van verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

6. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

7. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. BONTE